కొమ్మ చిగురించింది

"అమ్మా, ఎందుకింత ముదురు ఎరుపు రంగు చీరె కొన్నావు? నాకు వుందిగా ఈ రంగు?" అన్నది నిర్మల, బట్టల పేకట్లు అన్నీ విప్పి పడేసిన తరువాత.

"అది నీకు కాదే, నాకు, నీకు అదుగో, ఆ గోల్డుకలరు చీరె తెచ్చాను" అన్నది హేమలత. పర్సులోని డబ్బులన్నీ టేబిలు మీద గుమ్మరించి లెఖ్ఖచూస్తూ. "నీకా?" అని నోరు తెరిచి అమ్మ వంక చూసి, "నీకేం బాగుండదు. ఆ పైన నీ యిష్టం" అని చెప్పేసి తన కోసం కొన్న చీరె తీసి భుజం మీద వేసుకుని చూసుకోసాగింది నిర్మల.

"ఏం, ఎందుకు బాగుండదూ? అంత నల్లగా వున్నానా నేను? నాకు, మీ డాడీకి చాలా ఇష్టం ఆరంగు" అన్నది హేమలత.

"రంగుకాదు. నీకు టెరిలిన్ బాగుండదు. నీ ఇష్టం అన్నానుగా?" అన్నది నిర్మల. ఆ తరవాత నవ్వేసింది. జాకెట్టు బట్టలు అవీ అన్నీ చూసి, తనని వెంట తీసుకుని వెళ్ళకుండా బజారు పని చేసినందుకు అన్నీ దండుగ బేరాలు చేసింది అమ్మ అని తేల్చింది.

అది తన చీరె తీసుకుని అవతలికి వెళ్ళాక, హేమలత ఎర్ర చీరెని చేతుల్లోకి తీసుకుని చూసింది. మెత్తగా జారిపోతూ ఎంత బాగుందో ఆ చీరె! తను సందేహిస్తూనే కొన్నది. కానీ తను కట్టే నూట ఇరవై నంబరు వెంకటగిరి కంటే ఏమీ పలచగా వుండదనుకుని కొన్నది. పద్దెనిమిదేళ్ళక్రితం తను ఆ రంగు మైసూరు జార్జెట్ చీరె కట్టుకున్నప్పుడు ఆయన తనని ఎల్లా కళ్ళతో అభినందిస్తూ, ప్రేమిస్తూ చూసిందీ గుర్తుకి రాక మానదు. సంక్రాంతి రాబోతూంది కదా, పండుగనాడు కొత్త చీరె కట్టుకోవాలి కదా అని ఇదే తీసుకుంది. నిర్మల చటుక్కున అనేసింది ఆ మాట.

పోనీ, దానికే ఇచ్చేస్తేనో.. కానీ, అది వద్దన్నది. వద్దన్న వస్తువు ఏమైనా సరే ముట్టదు. కావాలన్న చీరె వదిలి పెట్టదు. తను మనసుపడి కొన్న చీరె కట్టుకోవడానికి ఇంత ఆలోచన దేనికీ? ఇప్పుడే తనకి బాగుండనప్పుడు ఇంక నాలుగేళ్ళుపోతే అసలు బాగుండదు. కాబట్టి కట్టుకుని తీరాలి. ఎర్ర జాకెట్టు బట్ట తీసి దాని పక్కన పెట్టి సంతోషపడి, అవన్నీ తీసుకుని బీరువాలో పెట్టడానికి బయలుదేరింది హేమలత.

రాత్రి ఆయన రాగానే చూపించి, "ఏమండీ, నాకు బాగుండదంటోంది అమ్మాయి" అని చెబుదామనుకుంది. కానీ, ఆమె నిద్రపోయాక వచ్చారాయన. ఆ నిద్రలో అన్నం తిన్నారా అని అడగడానికే

కళ్ళు తెరవలేకపోయింది. ఇంక చీరె సంగతి అడిగేదెల్లా. తెల్లారి ఏడున్నరకే వెళ్ళిపోయారు. మరునాడు మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చినప్పుడు చూపించింది. "ఏమండీ, నేనిల్లాంటి చీరె కట్టుకుంటే బాగుండదా?" అని అడిగింది.

రామమూర్తి నవ్వి, "ఎవరన్నారు?" అన్నాడు చీరెనిచేత్తో పట్టుకుని చూచి.

"నిర్మల అన్నది పలచగా ఉంది బాగుండదంది."

ఆయన మళ్ళీ నవ్వి, "ఏమో మరి! నాకు తెలియదు నువ్వు ఏది కట్టుకున్నా అందంగానే వుంటావు" అన్నాడు.

"ఏది కట్టుకున్నా అని కాదు. పద్దెనిమిదేళ్ళ క్రితం సంవత్సరాదినాడు ఈ రంగు చీరె నేను కట్టుకుంటే ఎంతో బాగుందని మీరు మెచ్చుకున్నారు. అందుకే కొన్నాను" అప్పటి దృశ్యమంతా గుర్తు చేసుకుని ఆయన సంతోషపడతాడని అనుకుంది హేమలత.

"అబ్బ ఎంత గుర్తు నీకు! నేను అల్లాంటివి అప్పుడే మరిచిపోతాను. మరి.. నాభోజనం మాట చూడవూ?" అన్నాడాయన.

"పెడతాను. ఇంతకీ ఇది కట్టుకోనా, వద్దా?"

"కట్టుకో.. కొనుక్కున్నావు కదా? అమ్మాయి ఏదో అన్నదని అనుమానం దేనికి?" భోజనానికి తొందరపడసాగాడు రామమూర్తి. వందలు, వేల రూపాయలవ్యాపార విషయాల్లో ఇది ఒక సమస్యే కాదతనికి, మరి.

"నీ చీరె చాలా బాగుంది హేమలతా!" అన్నది మిసెస్ నాయుడు. అద్దం దగ్గర నిలబడి తలలో పూలు సవరించుకుంటున్న హేమలతతో.

"చీరె సంగతే చెబుతావేం? అది కట్టిన సుందరి సంగతో" అన్నది మిసెస్ శాస్త్రీ నవ్వుతూ. సిగ్గయిన చిరునవ్వుని అట్టే ఆపేసుకుని వెనక్కి తిరిగి, "ఎంతో సందేహిస్తూ కట్టాను దీన్ని. మా నిర్మల గొడవ చేసింది విశాఖపట్నం కాన్ఫరెన్సుకి మాత్రం దీన్ని పట్టుకెళ్ళడానికే వల్ల కాదని" అన్నది చీరె కుచ్చెళ్ళు సాపు చేసుకుంటూ...

"ఏం? చక్కగా వుంది మీకీ రంగు. కొత్త పెళ్లికూతురిలా వున్నారు" అంటూ గదిలోని ముగ్గురూ మెచ్చుకున్నారు. అందరూ చేరి ఒక వేన్ ఎక్కి సముద్రంలో షికారుకని బయలుదేరారు.

కాన్ఫరెన్సు అనే ఒక తతంగం పూర్తయింది. ప్రతి నిధులుగా వచ్చిన వారు వింతలు విశేషాలు చూడడం మిగిలింది. సముద్రం షికారుకి ఏర్పాటు చేసిన కరుణాకరం అనే ఆఫీసరు వీరికి ఎదురు వచ్చి పరిచయం చేసుకున్నాడు. చక్కని విగ్రహం అతనిది. పాతిక, ముప్ఫై సంవత్సరాలు వుంటాయి. పరిచయాలు అయినాక స్టీమ్‌లాంచి మీద ఎక్కించారు. గాలి, ఒక మాదిరి పచ్చరంగు నీళ్ళు, ఆ నీటిని కోసుకుని పోయే లాంచి, చుట్టూ కొండల్లాగ ఎత్తైన స్టీమర్లు. అక్కడే వాటిని ఆనుకున్నట్లున్న కొండలు. వద్దంటున్నా వినక స్టీములాంచి అంచున కూర్చున్నది హేమలత. కరుణాకరం ఏదో చెబుతూంటే అందరూ గుమిగూడి వింటున్నారు. ఆ తరువాత ఒక స్టీమరు లోపలికి వెళ్ళి చూచారు. అక్కడ కేబిన్ల మధ్య నడుస్తుంటే, "మిమ్మల్ని ఇదివరకు ఎక్కడో బాగా చూచినట్లుందండీ" అని మాట కలిపాడతను.

"ఏమో మరి, నాకూ అల్లాగే అనిపిస్తోంది" అన్నదామె.

ఎక్కడుంటారని అడ్రసు అడిగి తెలుసుకున్నాడు. అతని వెంటే తనూ నడవటం, అతని వెంటే ఇనపబద్దీల మెట్లు దిగడం జరిగింది. లాంచీ లోకి మళ్ళీ ఎక్కేటప్పుడు "ఫర్వాలేదు" అంటూ చనువు తీసుకుని చేయి అందించాడు కూడా.

లాంచి సముద్రం లోపలికి పోతుంటే అలల ఊపు తెలియ సాగింది. వేగంగా, అతి వేగంగా సాగుతూ సముద్రంలో కొంత దూరం పోయింది. సబ్‌మెరీన్‌లు అప్పుడే వచ్చిన స్టీమర్లు చూపించాడతను. దీపాలు వెలుగుతూంటే ఎవరో హేమలతని పాట పాడమన్నారు. పాడింది. "ఎంత బాగా పాడారండీ!" అని మెచ్చుకున్నాడతను.

కళ్ళలో ఆ దీపాలు మెరుస్తూంటే,మెత్తని తన ఎర్రచీరె గాలికి రెపరెపలాడుతుంటే, చేతిని బుగ్గకి ఆన్చి పాడింది పాట. అంతటినీ వింత కళ్ళతో చూసింది. "రేపు ఎక్కడికి వెడుతున్నారు?" అని అడిగాడతను. "అరకు వేలీ వెడుతున్నాం. మీరూ రాకూడదూ?" అన్నది. "రావచ్చు. మీరు పిలుస్తోంటే తప్పకుండా రావచ్చు" అన్నాఁడు. ఆ సాయంత్రం అల్లా జరిగింది.

తిరిగి వచ్చాక అందరూ ఏవో పనుల్లోకి పడిపోగా, హేమలత అద్దం దగ్గరకు వెళ్ళింది. సాయంత్రం జరిగిన విషయాలన్నీ మనస్సులో కదులుతున్నాయి. ఎర్రని పెదిమలు, తెల్లని పలువరస గల కరుణాకరం గుర్తుకు వస్తున్నాడు. అతను మాట్లాడిన తీరు మరువరానిదిగా వుంది. అద్దంలో చూసుకుంటే తనకి నుదుటిపై కనబడిన తెల్ల వెంట్రుకలు నాలుగు, యిదివరకులాగ నిరాశ కలిగించలేదు. ముప్పై ఎనిమిదేళ్ళ వయస్సుని, ఎం.బి.బి.ఎస్. చదివే కొడుకుని, బి.ఎస్.సి.లో చేరబోతున్న కూతురిని తలుచున్నది. కానీ, అంత వయస్సు పిల్లలు తనకి వున్నారా అని తనకి తనే ఆశ్చర్య పోతూ వంగి ప్రతిబింబంలో కళ్ళలోకి చూసుకుంది. నల్లని కనురెప్పల క్రింద ఒక లాలస భావం తొంగి చూస్తూంది. లజ్జతో ఆహ్వానంతో నిండిన చూపు చురుక్కుమని వస్తూంది. కన్నెగా ఝుల్లన ఎదపై చేయి వుంచుకుంది. తప్పులేదు సుమా, అనుచితం కాదు సుమా అన్నట్లు గుండెని సవరించుకుంది హేమలత.

❧

మరునాడు కరుణాకరం రానే వచ్చాడు. అరకులోయ ప్రయాణానికి. వంపులు తిరిగిన కొండదారి పైన కారు హెూరుమని శబ్దం చేస్తూ పోతూంటే, అతను ఏదో మాట్లాడుతూనే వున్నాడు. "మీకిద్దరు పిల్లలా? మై గాడ్! మీరే కాలేజీ అమ్మాయిలా వున్నారే!" అన్నాడు. ముఖం పక్కకి తిప్పుకుని, "అల్లాగా!" అని మెల్లిగా అన్నది. ముఖం ఎర్రబడింది.

"ఆ కొండల మీద ఎదురుగా ఆ మామిడి చెట్లు చూడండి అంతా కొత్త చిగురే. కొత్త ఎర్రచీరె కట్టుకుని ఉదాహరణకి నిన్నటి హేమలత గారిలాగ... ఎంత సొగసుగా నిలబడిందో! ఈః అరణ్యానికి రాణిననుకుంటోంది. జిలుగు చెట్లు చూశారా బలమైన పల్లెటూరి మగవాళ్ళలాగ ఎల్లా వున్నాయో?" అంటూ అతను చేయి చాపి చూపించాడు. అందరితోటి అతను మాట్లాడాడు కానీ, తనకోసం ఒక ప్రత్యేకమైన కంఠం, ఒక ప్రత్యేకమైన చూపు దాచి వుంచి, అప్పుడప్పుడు వలలాగ తన మీద విసిరి, బంగారు చేపల్లాంటి తన మనస్సుని పట్టివేసినట్లు అనిపించింది హేమలతకి.

అడవి చెట్ల వాసన, అడవి ఆకుల చల్లదనం, కళ్ళకి కొత్తదనం చూపించే ఏవో రంగు రంగుల పూలు, పరచిన పచ్చని కాన్వాసు లాగ వున్న పర్వతాలు చూసింది ఆమె. అక్కడక్కడ నిద్రపోతున్న ఇళ్లని, స్వచ్ఛంగా పారే ఊటనీళ్ళతో మెట్లు మెట్లుగా అరలు ఏర్పాటు చేసి పండిస్తున్న పంటని చూసింది. పెను సింహాల్లా వున్న ఈ కొండలని లొంగదీయాలని మనిషి పట్టిన కుస్తీ అక్కడక్కడ కనిపించింది. ప్రకృతిలాగ సహజంగా పుట్టి పెరుగుతున్న మనుష్యులు కనబడ్డారు. పాట పాడమంటేనే సిగ్గు ముంచెత్తుకురాగా వంకర్లు తిరిగిన వయ్యారి వనితలు కనబడ్డారు. ఎక్కడో దూరదూరాలకి మనస్సుని తీసుకుపోయే పాటలు విన్నారు. దోర వెన్నెట్లో తడిసిపోతున్న ఆ పల్లెల్ని చూస్తూ, చెంపలని చురుక్కున తాకే చల్లగాలికి వణుకుతూ, చీకటి లాంటి అడవిలో ఏదో అందం చివరిసారి ఇంకా కనపడుతుందేమోనని వెతుకుతూ తిరుగు ప్రయాణం ప్రారంభించారు. తిరిగి వచ్చాక కరుణాకరం, "రేపే వెళ్ళిపోతున్నారా? మీ ఊరొస్తే కనబడుతారా?" అన్నాడు. జవాబు చెప్పిన కంఠంలోకి ఏదో సున్నితత్వం వచ్చింది. వీణమీటులాంటి ఒక ధ్వని నవ్వులో దాగి పలికింది. ఆ ప్రయాణం అల్లా ముగిసింది.

ఆ ప్రయాణం ముగిసిందనుకుందే కానీ హేమలత దాని తాలూకు ప్రణయం ముగిసిందనుకోలేదు. పిల్ల గాలిలా వీచి అడవిలోని మావిపూల సుగంధం తెచ్చి, మనస్సుపైన పూసిన ఆ సంఘటనలు మరిచిపోలేక పోయింది. మరువనీయకుండా వారం రోజులకే టెలిఫోన్ చేశాడు. కరుణాకరం "ఊళ్ళోకి వచ్చాను. ఇంటికి ఎప్పుడు రాను" అని అడిగాడు. టీకి రమ్మన్నది. అన్నాక ... అనేటప్పుడే.. కాదు, అనే ముందే గుర్తు కొచ్చింది. రామారావు, నిర్మల ఆ టైముకి యింట్లోవుండరని.

రెండు గంటలనుంచి కంటి మీద నిద్ర తేలిపోయింది.ఏమి చీరె కట్టుకోవాలని, అతన్ని ఎక్కడ కూర్చో బెట్టాలని, ఏమి మాట్లాడాలని... అన్నీ ఆలోచనలే. తాపత్రయం మనస్సులో. అద్దం ముందు కూర్చుని కళ్లు, ముఖం చక్కగా దిద్దుకుంది. కాటుక వేళ్ళతో రెప్పల వెంట్రుకలు ఎగదోసింది. పెదిమలకు అంటీ అంటని రంగు పూసింది. లేత నారింజ రంగు మెరిసే చీర కట్టుకుంది. డ్రాయింగ్ రూమ్ అంతా సర్ది, సోఫాలో దిండ్లు సరిగా అమర్చింది. మూడున్నరకే అతను వచ్చాడు. గేటులోకి కారు వస్తున్న చప్పుడుకి హేమలత గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.అతను లోపలికి వచ్చిన సవ్వడికి రక్తం వెచ్చగా బుగ్గల్లోకి వచ్చింది. కొద్దిగా తడి వచ్చి తెల్లని కళ్ళు మరింత తెల్లగా మెరిసిపోయాయి.

"బాగున్నారా? అబ్బే, అడగడం నాదే తప్పు. నిజంగా చాలా బాగున్నారు" అన్నాడు కరుణాకరం.

ఏదో మాట్లాడిన తరువాత, "ఈ వారం రోజుల్లో నేను ఎప్పుడైనా గుర్తుకొచ్చానా?" అన్నాడు. అతనిల్లాంటి మాటలు అన్నప్పుడల్లా హేమలత హృదయంలో ఒక మూల జివ్వుమనే బాధ బయలు దేరి హృదయాన్నంతటినీ ఆక్రమించి ఆ బరువుకి ఆమెని క్రుంగదీస్తూంది. అంతలోనే అంతా మాయమై మనస్సు దూదిపింజెలా గాలికి గంతులేస్తూంది.

"ఎన్నోసార్లు అనుకున్నాను. మరి మీరో?" అన్నది.

"అనుకుంటే తనవి తీరకే, ఈ ప్రయాణం పెట్టుకన్నానంటే నమ్ముతారా! నిజం లతా! నన్ను చాలా వెర్రిలో దింపారు. సాయంత్రం పిక్చర్‌కి వెళ్ళడానికి వీలుంటుందా?" అన్నాడతను.

వెళ్ళడమే! అమ్మో, ఇంకేమైనా ఉందా అనుకుంది వెంటనే హేమలత. అతను పిలిచాక వెళ్ళకుండా మానడమే అతను ఊళ్ళోంచి వెళ్ళిపోతే బాగుండును.

ధైర్యం కూడదీసుకుని, "మీరు మరీ సిల్లీగా మాట్లాడుతున్నారు" అన్నది.

"ఏం, మీ వారికి ఇష్టం ఉండదా" అన్నాడు.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడక ఊరుకుంది. చివరికి, "చూద్దాం" అని లేచి వెళ్ళింది టీ, టిఫిన్ తీసుకువస్తానని.

అతనంటే తనకి ఆకర్షణ కలిగిందా? అవును. కలిగింది. తను ఎందుకు అతని వెంట పడింది? లేదే, అతనే తన వెంటపడ్డాడు. రెండూ ఒకటేగా? కాదు! తను హద్దు మీరి ఒక్క అడుగు వేయలేదుగా? కానీ, అతను... ఒకటి కాదు, పది అడుగులు ముందుకు వచ్చేసి, మర్యాదలు, కట్టుబాట్లు, అన్నీ తోసేసి తన హృదయ ద్వారానికి తను మొన్న చూచిన మామిడిపూలు, ఆకులు కలిపి తోరణం కట్టాడు. అక్కడ నిలబడి అడవి పూలు గుత్తులు కట్టి లోపలికి విసిరేశాడు. ఆ పూల గుత్తి గిలిగింతలు పెట్టింధి. ఇదంతా ఎందుకు జరగనిచ్చింది తను?

టీ తయారైంది. పట్టుకుని ముందు గదిలోకి వచ్చేటప్పటికి నిర్మల అప్పుడే వచ్చి పుస్తకాలు లోపల పెట్టడానికి వెడుతూంది. హేమలత టీ టేబిలు మీద పెట్టింది. నిర్మల అతన్ని పరకాయించి చూసింది. టీ తెస్తున్న తల్లివంక చూసింది. ఆ క్షణంలోనే తల్లి కట్టుకున్న చీరె వంక, మేచింగ్‌గా తలలో తురిమిన కనకాంబరం పూల వంక, ముఖాన దిద్దిన కోలబొట్టు వంక చూసింది. లోపలికి వెళ్ళింది.

హేమలత..."టీ తీసుకోండి" అని చెప్పి, తనూ కూర్చుంది. చాలా బాగుందంటూ మెచ్చుకుంటూ తాగాడతను. హేమలత నవ్వింది. మెల్లిగా లేచి, "నిర్మలను పిలుస్తాను ఉండండి" అన్నది. నిర్మల ముందు రానన్నది. "ఎవరో ఆయన, నాకు తెలియదు" అన్నది.

"నేను పరిచయం చేస్తానుగా?" అన్నది హేమలక.

"మరి నేను తయారవాలి" అన్నది నిర్మల.

"బాగున్నావులే, రా, అమ్మా" అని బలవంతం చేయగా, చివరికి ముఖం కడుక్కుని, చీరె మార్చుకుని ఇవతలికి వచ్చింది నిర్మల. నల్లని సిల్కుచీరె పచ్చని ఒంటి మీద నిలవనని జారిపోతుంటే, సర్దుకుంటూ వచ్చి నిలిచి, సంభ్రమంగా "నమస్కారమండీ" అన్నది.

కరుణాకరం టీ కప్పు బల్లమీద ఉంటేసి, "హల్లో! ది యంగ్ బ్యూటీ!" అన్నాడు. నిర్మల ముఖం ఎర్రబడిపోయింది. కళ్ళు ఇటు ఇటు వెతుతున్నట్లు చూశాయి. కూర్చున్నది. ఏదో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించింది. అందమైన యువకుడు, ఆకర్షణీయమైన యువకుడు తనని కళ్ళతోనే అభినందిస్తూంటే, లేత కొమ్మ క్షణాల మీద చిగురించసాగింది. ఏం చదువుతున్నారు లాంటి ప్రశ్నలు వేశాడు కరుణాకరం. మీరు ఎక్కడుంటారు లాంటి ప్రశ్నలు అడిగింది నిర్మల. హేమలత చూపు మార్చి మార్చి ఇద్దరినీ చూస్తూంది. అతను మాత్రం నవ్వుతూ మధ్యలో తనతో మాటలు కలుపుతున్నాడు. ఉన్న రెండు కళ్ళనీ రెండు వైపులా నిలవలేక, నిలపాలన్న కోరికని ఎల్లా తీర్చాలో తెలియక తికమకపడుతున్నట్లు చూస్తున్నాడు.

అతను పొద్దుపోయేవరకు కూర్చున్నాడు.అక్కడ కూర్చున్న నిర్మల అక్కడే కూర్చుండిపోయింది. హేమలత ఒకసారి లోపలికి వచ్చి వెళ్ళినప్పుడు ఆమె కూడా వెంటే వచ్చి "సినిమాకి వెడదామంటున్నారమ్మా!" అన్నది.

"వద్దమ్మా! అతన్ని పంపేద్దాము ఇంక. నాన్నగారు ఫోన్ చేశారు. మిస్టర్ నారాయణ ఇంట్లో డిన్నరుట. మనకీ వేళ" అన్నది హేమలత.

ఇద్దరూ డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోకి వచ్చాక, "ఈసారి సినిమా వద్దండీ. డిన్నర్ ఎంగేజ్‌మెంటు ఉన్నది" అని చెప్పింది.

"అరే! పోనీ, నేనింక వెళ్లి వస్తాను. మరి ఎప్పుడు మళ్ళీ దర్శనం?" అన్నాడు అతను. అతను తనని కాక నిర్మలని అడిగాడని గ్రహించింది హేమలత.

హేమలతని ఆనుకునే నిలబడింది నిర్మల. "మీరు చూశారు కానీ మా ఊరు మీ అమ్మాయికి చూపించవద్దా?" అన్నాడు మళ్ళీ ఆమె వంకే చూస్తూ.

"ఈమాటు తీసుకువస్తా"అన్నది హేమలత.

"మరి వెళ్ళనా?" అన్నాడు అనుమతి కోరుతున్నట్లుగా.

హేమలత గడియారం చూసుకుని, "మంచిది, చూద్దాం, మీరు వీలైనప్పుడు ఎప్పుడో రండి" అన్నది.

అతను వెళ్ళి బయట నిలబడగానే కారు వచ్చింది. నిర్మల, హేమలత ఇద్దరూ గుమ్మం దగ్గరే నిలబడ్డారు. అతను కారు ఎక్కి డోర్ వేశాక, నిర్మలతో, "వెళ్లి వస్తానింక" అన్నాడు ఆమె తల ఊపింది.

"మాట!" అని ఆమెని పిలిచాడు. ఆమె మెట్లు దిగి వెళ్ళింది. "మా ఊరు రావాలి. అరకు తీసుకు వెడతాను" అంటూ షేక్‌హ్యాండ్ కోసం చేయి చాచాడు. ఆమె అరక్షణం తటపటాయించి నమస్కారం అనేసింది. కారు స్టార్ట్ అయ్యి వెడుతూ వుంటే అతను హేమలతని చూసి చేయి ఊపాడు.

హేమలత వెనక్కి తిరిగింది. నిర్మల ఇంకా అక్కడే వెళ్ళిపోయే కారు వంక చూస్తూ నిలబడిందని

తెలుసు. పైకి వెళ్ళింది హేమలత. అక్కడ దీపాలు లేవు. చీకటి వ్యాపిస్తోంది. దీపం వెయ్యాలనిపించలేదు. అద్దంలో ముఖం చూసుకోవాలనిపించలేదు. మంచం మీద పడుకుంది అలాగే.

నిర్మల ఇంకా లోపలికి వెళ్ళిందో లేదో. గేటు దగ్గర కరుణాకరం మళ్ళీ చేయి ఊపి పిలిచాడేమో.

తనకి పద్నాలుగేళ్ళు ఉన్నప్పుడు ముద్దబంతి పువ్వులాంటి శరీరానికి ఓణీలు వేసుకుంటున్నపుడు దేవాలయానికి వెడుతుంటే అబ్బాయిలు తన వంక చూసేవారు. వయస్సు వొంటికి మెరుగులు పెడుతున్న రోజుల్లో కాలేజి ఆవరణలో యువకుల కళ్ళు తనని వెంబడించేవి. అప్పటి ఆకర్షణ అది. ఇరవై సంవత్సరాల నాడు రామారావు మరే పని చేయకుండా రోజులోని ఇరవై నాలుగు గంటలూ, గంటలోని అరవై నిముషాలు, తన ఎదురుగానే కూర్చున్నపుడు హేమలత తను అయస్కాంతానికి అనువైన మెత్తని ఉక్కులాగా అతను ఉన్నాడు ఆనాడు. మరి యీ నాడు అతను ఏమయిపోయాడు? ఏమీ కాలేదు. ఉన్నాడు. అయితే తేడా ఎక్కడ ఉంది? పద్దెనిమి ఏళ్ల యువతి ఎదురుగా వెర్రి కోరికతో కదలకుండా కూర్చున్న ఇరవై నాలుగేళ్ల యువకుడు రామారావు అప్పుడు, ఇప్పుడో అతని పనులు అతనివి. నలభై నాలుగు సంవత్సరాల వయసు అతనిది.

అందుకే కాబోలు.. కాబోలు ఏమిటి, అందుకే... తానూ విశాఖపట్నంలో అయస్కాంతాన్ని అయిపోయాననుకొని సంబరపడి కరుణాకరం తన చెవిలో చెప్పిన గుసగుసలు ఆమోదించింది. ఆ బలహీనత, ఆ వెర్రి చేష్ట గుర్తుకి రాగానే నలభై సమీపించబోతున్న ఆమె మనసు సిగ్గు పడింది. నిర్మల బుగ్గల మీద సాయంత్రం పూచిన గులాబులు తీయని వాసన వెదజల్లినాయి. ఎంతో అందంగా కనిపించాయి..

కానీ పద్దెనిమిదేళ్ల కలల ప్రాయాన్ని ఎక్కడో ఏనాడో వదిలేసి వసంత వనాలన్నీ దాటేసి వచ్చిన హేమలత అద్దంలో చూసుకున్నా కనబడవు ఆ గులాబులు. చీకట్లో కళ్లకి కనిపించకపోయినా నుదుట నాలుగు తెల్ల పరకలు పడి ఉన్నాయని హేమలత వాటిని చేతితో సవరించుకుంది. తన వెర్రితనానికి గిజగిజలాడిపోయింది.

కింది అంతస్తులో నిర్మల మనస్సులో తెలి మబ్బులు తేలగా, పై అంతస్తులో హేమలత మనస్సులో కారు మేఘాలు భోరుమని వర్షించాయి.